

EEN BRUTAAL GROEPJE ROTTERDAMMERS VERZAMELT ZICH OP 27 MEI 1992 ONDER DE EUROMAST VOOR EEN HARDLOOPESTAFETTE RICHTING DE EIFFELTOREN – EEN UIT DE HAND GELOPEN WEDDENSCHAP. ZE NOEMEN HET DE ROPARUN. EEN RECONSTRUCTIE.

TOEN ZIJ UIT ROTTERDAM VERTROKKEN

Sjaak Bril 2015

SJAAK BRIL, organisator en deelnemer Team Stuyvers: 'Ik deed in 1991 voor de tweede keer mee aan de marathon van Rotterdam. Dat was welbekend bij Stuyvers, het beveiligingsbedrijf waar ik toen werkte als planner. Het jaar ervoor had ik de marathon uitgelopen, maar dit keer had ik vreselijke pech. Ik viel na 25 kilometer uit met een achillespeesblessure. De dag erop moest ik dus op de zaak vertellen dat het me niet gelukt was de marathon uit te lopen. De directeur van het bedrijf, Peter van der Noord, kwam bij me aan de lunchtafel zitten en begon me te stangen: 'Je bent een watje, wie kan er nou geen marathon uitlopen? Echte kerels lopen van Rotterdam naar Parijs.' Ik dacht: die man is knettergek. Maar even later zaten we er serieus over te bomen. Aan het einde van de lunchpauze hebben we elkaar de hand geschud. We gingen het doen.'

PETER VAN DER NOORD, organisator en deelnemer Team Stuyvers: 'Toen besepte ik ineens dat het eigenlijk best wel een eind was, vijfhonderd kilometer in je uppie. Dus ontstond het plan om er een estafetteloop van te maken. Aanvankelijk was het idee om met een mannetje of acht te gaan, met twee busjes van het bedrijf, een Michelin-gids en dan onderweg waar het gezellig was stoppen voor een glaasje wijn. Maar er werd flink over gekletst en nog diezelfde middag meldden zich meer groepjes die mee wilden doen. Onze kledingleverancier bijvoorbeeld, en het voetbalteam van Sjaak.'

MIKE DE VRIES, deelnemer Team Viandrie De Haas: 'Ik hoorde via Sjaakie van het idee om naar Parijs te gaan lopen. Hij vroeg ons of we mee wilden doen. We hadden een fanatiek clubje bij voetbalvereniging Blijdorp. In

Je liep, fietste of zat achter het stuur van het busje of de auto die we hadden meegenomen

Logistieke bus van de organisatie

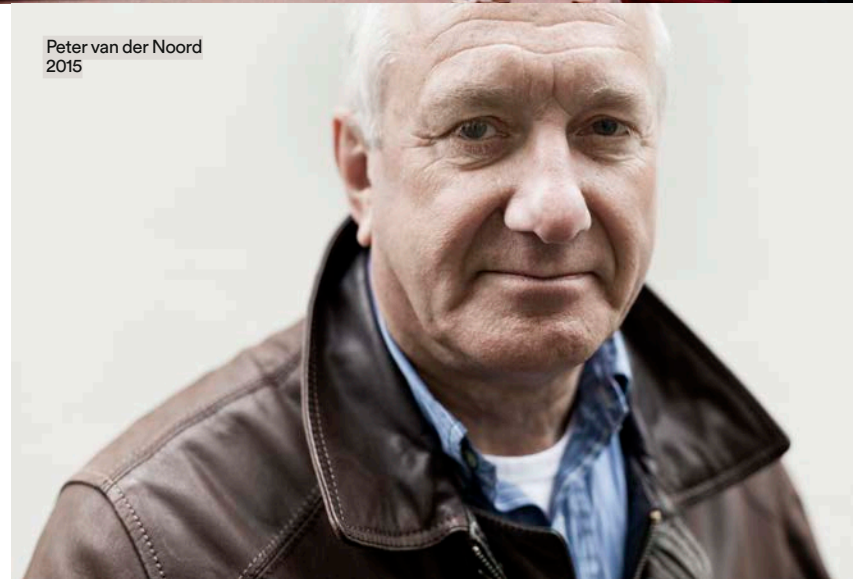

1989 waren we begonnen met het lopen van marathons en we waren wel in voor dit soort gekkigheid. Even een busje huren en gaan, dachten we, maar dat viel toch wel tegen.'

VAN DER NOORD: 'We kregen al snel wat publiciteit, stonden een aantal keer in de krant en gaven een interview voor de lokale tv-zender. Het begon echt te groeien. Daarom leek het me leuk om er een goed doel aan te verbinden. Ik meldde me bij Joep van den Blink, de toenmalige directeur van de Daniel den Hoed Kliniek, die later als arts met ons mee naar Parijs zou rijden. Ze hadden behoefte aan mobiele morfiepompjes voor kankerpatiënten. Die dingen kostten 10.000 gulden, dus we gingen voor één zo'n apparaat. Vervolgens ben ik begonnen met de organisatie. Ik klopte aan bij Jacob Hoogenboom – een oud-collega van de gemeentepolitie.'

JACOB HOOGENBOOM, wedstrijd-leider: 'Ik had ervaring met het coördineren van grote evenementen. Bij de marathon en het zomercarnaval regelde ik onder meer de wegafzetting.

Peter van der Noord 2015

Op een dag stapte Peter van der Noord mijn kantoorje binnen en hij vertelde me over zijn plannen. Mijn eerste gedachte was: wat jij wil, kan helemaal niet. Je komt Rotterdam niet eens uit, en ook in België en Frankrijk krijg je grote problemen. Je kunt niet zomaar even van A naar B lopen. Ik zag wél de mogelijkheden van zijn idee, dus heb ik voorgesteld om hem te helpen. Als hij vijftienduizend

Roparun Loper 3 van team 15

gulden aan mijn stichting Fietsen en Helpen zou betalen, dan zou ik alles voor hem doen en mocht hij de grote bus die ik gebruikte bij evenementen, ook nog van me lenen. Zo ben ik er ingerold. Peter, zijn vrouw Thea en ik zijn de zaak gaan organiseren.'

VAN DER NOORD: 'Alleen de routeplanning heeft al maanden

geduurd. Elk weekend gingen mijn vrouw en ik plankgas richting Frankrijk, met de Michelin-gids in de aanslag. Kijken waar we konden lopen en fietsen. Het begin viel mee, maar later, voor de stukken in Frankrijk, moesten we eerst drie uur rijden voor we konden plannen. De effectieve zoektijd was op die manier vrij laag. Het routeboek werd naarmate dat vorderde steeds minder gedetailleerd. Het laatste stuk in Frankrijk kwam eigenlijk neer op "dit zijn de drie wegen naar Parijs en we zien jullie daar wel". Jacob Hoogenboom heeft vervolgens alle gemeenten aangeschreven en de vergunningen geregeld.'

HOOGENBOOM: 'We verzamelden die woensdag in mei met alle teams voor de start bij de Euromast. Het was prachtig weer, kan ik me herinneren. Er waren dertien teams, elk met acht lopers, vier fietsers en een aantal volgauto's. Burgemeester Peper zou het startschot geven, maar die was om 12.00 uur nergens te bekennen. Hebben we nooit meer iets van gehoord. We konden niet wachten, want hadden strikte afspraken met de instanties – wegen waren afgezet, een spoorbrug moest rond die tijd even dicht blijven – en dus zijn we gewoon vertrokken. Theo Stuyvers, de eigenaar van het bedrijf waar alles begonnen was, gaf het startschot.'

DE VRIES: 'Het deel in Rotterdam liepen we met alle deelnemers samen, voordat het één loper per team werd. Ik herinner me nog dat we langs de Daniel den Hoed Kliniek kwamen en de patiënten buiten stonden om ons uit te zwaaien. Ja, dan schiet je wel even vol. Anderzijds gaf het energie, en die hadden we nodig. We hadden het behoorlijk onderschat, bleek al snel. We waren maar met z'n tien, dus eigenlijk was je constant bezig. Je liep, fietste of zat achter het stuur van het busje of de auto die we hadden meegenomen. En een van onze jongens kon niet lopen door een flinke enkelblessure. De bak macaroni die we hadden, begon al snel op te raken. Op een gegeven moment hadden we alleen nog eierkoeken over.'

VAN DER NOORD: ‘Het was echt een avontuur, dat niet altijd ging zoals verwacht. Zo had ons team een ambitieuze fietser die de hele route in zijn eentje wilde doen, maar na Antwerpen de fiets in mijn handen duwde en tot aan Parijs onze bus niet meer uit kwam. Een paar dames die voor de gezelligheid dachten mee te gaan, moesten het overnemen.’

HOOGENBOOM: ‘De reacties die we onderweg kregen, waren bijna altijd positief, ook in België en Frankrijk. Daar had men natuurlijk geen flauw idee waar we mee bezig waren, maar naarmate er meer teams langskwamen – tussen het eerste en laatste zat al gauw een uur of tien – stonden er steeds meer mensen te kijken. Ja, er toeterde wel eens iemand en heel soms reageerden mensen wat boos omdat we op de weg liepen, maar over het algemeen werden we met veel enthousiasme ontvangen. Het was ook nog zo kleinschalig, één keer in het uur kwam er een loper met twee begeleidende fietsers voorbij. Tijdens latere edities werd dat anders, was het moeilijker om overlast te voorkomen. Kijk, als één iemand zijn behoefte doet in een graanveld is dat niet zo erg, maar zijn dat er tweehonderd dan krijg je toch problemen met zo’n boer. Ik heb begrepen dat het geen goede mest is.’

VAN DER NOORD: ‘Communiceren met de teams was er nauwelijks bij, mobiele telefoons waren er nog amper. Ik en de andere leden van de organisatie hadden zo’n grote kast van de PTT, in een soort koffer. Als je dat ding in je handen had, zat die antenne bijna in je oog. Voor de teams hadden we in kaart gebracht waar telefoocellen stonden langs de route, voor in het geval van nood.’

BRIL: ‘We liepen regelmatig verkeerd, ondanks het routeboek dat we meekregen. Daarin stonden bepaalde herkenningspunten, waarbij je links of rechts moest. Ergens in Frankrijk stond een grote schuur bij een kruising, daar moest je een bepaalde kant op. Maar op het moment dat we daar passeerden, was het midden in de nacht. Niemand heeft een schuur gezien. Dan vraag je je toch af: gaan we wel goed? Als je fout liep, moest je over dezelfde route terug naar het laatste herkenningspunt. Daar werd je niet vrolijk van. Het was al zwaar genoeg. Ik heb gelopen met een zware knieblesure, heb met pijn en moeite de finish gehaald. Onze masseuse had een trucje bedacht: een klein steentje onder een pleister op m’n oorlel. Daar moest ik in knijpen om de aandacht af te leiden van mijn knie. Dat werkte wel, al vroeg ik me soms af waar ik in godsnaam aan begonnen was.’

VAN DER NOORD: ‘Die momenten heb ik ook gehad. Dit had ik nooit moeten afspreken, dacht ik nog. De organisatie was bij mij ten koste gegaan van een goede voorbereiding, ik had totaal geen conditie. Het lopen kostte me daarbij al mijn teenagels, het bloed stond in mijn schoenen. Vergeet niet dat je in Frankrijk veel heuvels hebt. Die twee keren dat ik had getraind op de Brienoordburg, bleken toch niet voldoende. In Parijs heb ik ook meteen gezegd dat ik het nooit meer zou doen. Ik geloof dat ik een van de weinigen uit de eerste groep deelnemers ben, die de Roparun nooit meer heeft gelopen. De enige was ik overigens niet. Iemand voor mij gooide zijn schoenen in de buurt van de Eiffeltoren in een boom.’

DE VRIES: ‘Eigenlijk was het gekkenwerk wat wij toen deden, met zo’n klein groepje. Eenmaal in Frankrijk stierven we van de honger – de macaroni was allang op. Vlak voor Parijs, kort

nadat de winkeltjes op vrijdagochtend opengingen, zijn we met onze vieze zweetlijven een bakkertje binnengestapt en hebben we stokbroden besteld. Al etend zijn we Parijs binnengekomen. In de stad zijn we nog een paar keer de weg kwijtgeraakt. We zagen die Eiffeltoren wel, maar dat ding bleef maar op dezelfde afstand. Op een gegeven moment zaten we helemaal aan de andere kant van de stad. Uiteindelijk

kwamen we als laatste over de streep. Kregen we toch nog een soort heldenonthaal, omdat we het met zo weinig mensen gedaan hadden. Ook de winnaars van PAC Runners waren enorm verbaasd. Zij waren al uren binnen en dachten dat wij halverwege op de trein terug waren gestapt. Hun trainer had vooraf nog gezegd dat we het nooit zouden halen. Dus wij zeiden: “Wat er ook gebeurt, we lopen ’m uit.”

gevraagd of ze ’s avonds naar de camping net buiten de stad wilden komen, waar wij met alle deelnemers zouden verzamelen en overnachten. Dat hebben ze gedaan. Het werd een feest van hier tot aan de overkant. We hadden allemaal nauwelijks geslapen, maar het leek of alle ontberingen daar op die camping gelijk vergeten waren.’

DE VRIES: ‘Het was een geweldig feest. Die camping was helemaal Nederlands, zoals je op sommige plekken ook ziet als Oranje speelt. Het was allemaal nog zo kleinschalig toen, heel gezellig. Die gasten van de organisatie gingen bij elk team langs om even een babbeltje te maken. Het was ons kent ons.’

HOOGENBOOM: ‘Op dat moment wisten we nog niet dat we een evenement hadden georganiseerd dat in de lengte van dagen door zou gaan. In beginsel was het een eenmalig gebeuren. Totdat we het aan het goede doel koppelden en merkten dat het geld binnen bleef stromen. Uiteindelijk hadden we in plaats van 10.000 gulden liefst 100.000 gulden opgehaald, dus konden er in plaats van één zo’n pomp een aantal meer worden gekocht. Dat was natuurlijk geweldig. Bij aankomst in Parijs was iedereen ook meteen dolenthousiast over een eventuele volgende Roparun. Dus ja, we vonden dat we dit nog maar eens moesten doen.’ ■

Dat is gelukt. Weliswaar in 44 uur, maar toch.’

VAN DER NOORD: ‘Mijn zwager stond bij de Eiffeltoren, waar het behoorlijk druk was. Hij was brutaal, en een brutaal mens heeft de halve wereld. Ging er een toerist opzij, dan zette hij de ontstane ruimte snel af met een rood-wit lint. Wanneer een auto vertrok, zette hij een paaltje neer. Zo ontstond langzaam maar zeker onze finishlocatie. We hadden wel gemeld dat we eraan kwamen, maar ze hadden daar in Parijs vast niet verwacht dat er dertien teams inclusief volgauto’s zouden arriveren. En we stonden daar de hele dag. Er was ook een Duits orkest van die hoempapamuziek aan het tetteren. Zij vroegen op een gegeven moment aan ons wat we aan het doen waren, en wij aan hen. Ik heb ze

Jacob Hoogenboom 2015

Mike de Vries 2015

Start Roparun bij Euromast 1992

Finish Parijs Eiffeltoren met Miranda en Gino Hoes, Joop Stolk en Jacob Hoogenboom

ROPARUN 2015

Roparun is absoluut geen eenmalig evenement gebleven. Dit jaar vindt alweer de 23^e editie van de hardlooptocht plaats van 23 tot 25 mei. Waar de lopers tijdens de eerste editie vertrokken vanuit Rotterdam, ligt het beginpunt van de race nu in Parijs en in Hamburg. Teams mogen zelf kiezen vanuit welk stad ze vertrekken, maar de finish ligt voor iedereen in Rotterdam. Voor de editie van dit jaar hebben 322 teams zich al opgegeven en de inschrijvingen zijn nog niet gesloten. Als eerste team de finishlijn in Rotterdam bereiken is een grote uitdaging tijdens de Roparun, maar het is misschien nog belangrijker om zo veel mogelijk geld op te halen om kankerpatiënten te helpen. De opbrengst in 2014 was meer dan 5,4 miljoen.

FOTO: LINDA WILDER